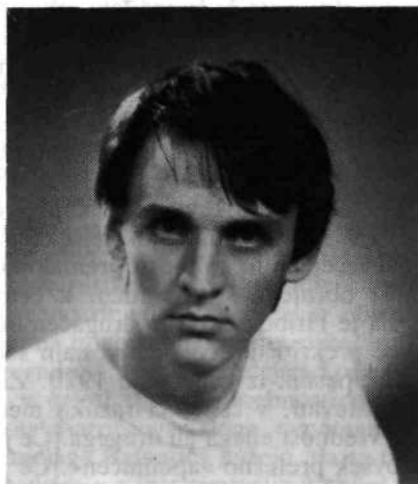

vrh tovrstne slovenske poezije in da tudi več njegovih sonetov spada v vrhunsko sonetno pesništvo, kakršno je nastajalo na Slovenskem od Prešerna naprej. Obseg za zdaj najbolj znanih, v Pibernikovi izdaji iz leta 1991 natisnjenih Hribovškovih pesmi, je razmeroma majhen, toda večina med njimi ima antologijsko vrednost; v prihodnjih antologijah celotne ali novejšje slovenske poezije bi jih komajda še lahko pogrešali.

Balantič in Hribovšek sta v današnjem slovenskem literarnem prostoru zares od smrti vstala pesnika. Takšna stopata ob svoje nekdanje vrstnike Ketteja, Murna, Kosovela; in seveda ob Kajuha, s katerim pa ju je komajda mogoče primerjati, saj gre za bistveno drugačen tip pesnjenja, poezije in pesniškega. Balantič je bil leta 1989 dokončno sprejet med avtorje srednješolskih beril, v letih 1989–1991 je posmrtno dočakal o sebi kar dve knjižni monografiji, kar je med slovenskimi pesniki zadnjega pol stoletja in več še nedosežena izjema, vsekakor pa potrditev mesta, ki mu je odmerjeno v slovenski literarni hierarhiji. O tem, da bo Hribovšek kmalu deležen podobne pozornosti in kanonizacije, je komajda mogoče dvomiti.

Plašč vsevednosti

Rade
Krstić

TUDI O TEM

Kaj tako dolgo preučujete,
je prijazno vprašanje.
Delovni tokokrog
ali promet beljakovin,
je najbrž vaš naivni odgovor.
In do kod ste prišli,
je naslednje.
Ravnokar so vdrli mikrobi,
ki jim še nismo določili
gibljivega izvora
čez relativno mejo danega

ali vsaj razpoložljivega.
 Ste to noč kaj spali,
 se nadaljuje.
 Nekaj rahlega glavobola
 je bilo vmes,
 se zjasnite.
 Torej ste prečuli dve noči,
 pride do transferja.
 Noč je samo pojem,
 ki zamenjuje pojme
 svetlobe in luči.
 Torej ste pod napetostjo,
 je še eno od mukotrpnih vprašanj.
 In ste hipnotizirani,
 vprašanjem ni in ni konca.
 To je tisto, čemur pravijo modri
 izhodiščna zadržanost.
 Glavobola namreč ni več.

V ENEM
 SMO SI
 EDINI

A + B.
 Sl. 2.
 0, 10, 20, 30, 40, 50, 60.
 In tako dalje.
 Učinek toplote na encimsko
 katalizirano reakcijo!
 Navpično:
 reakcijska hitrost!
 Vodoravno:
 toplota!
 Kot v križankah.
 Križemkraž.
 Podolgem in počez.
 Iz sekunde v sekundo.
 Od mikrona do mikrona.
 Natančno!
 S srepim očesom!
 Na koncu ostane
 samo beločnica
 in par
 uravnoveženih zrn,
 ki sestavljajo mreženje
 brez katalizatorja.

KAKO STE MOGLI POZABITI Pa vam je bilo vse pred očmi. In celo dobro ste se zavedali tega. Posledic. Stanj. Pripore. Sklepi so bile vaše prečute noči. Tam ste pogoreli. Pač: križnica!

Se spominjate vzvoda? Pa kota 130 stopinj, ki vam je vzel toliko časa? Morda sekundo, se bi spovedali. Toda mi se ne ukvarjamo z mašo, priletnim ljudem pač pojemajo okretnost, zmožnost za koordinacijo in prožnost kosti. To bi moralo biti za vas izrednega pomena, če govorite o premikanju v eni od gibljivih zmožnosti organizma. Kaj je torej z vami?

RDEČE KRVNIČKE

Na tem področju smo se večkrat srečali. Bilo jih je veliko, mar ne? Eni so zagovarjali, da je kri tkivo, drugim je prišla na misel ideja, da je to spodnja plast kože, tretji so modro ali neumno molčali in brzdali svoje misli, da ne bi prišle do jezika, vi pa ste izjavili, da je pri krvi pač normalen pojav to,

da ni nikoli
 stabilna
 zaradi elektromagnetnih impulzov,
 ki vplivajo na njeno izdelavo
 pri presnavljanju
 odkravnih organizmov,
 zato polprepustna membrana.
 Iz zvoka je že razvidno,
 da se na novo motite.
 Zvok namreč nadraži žile,
 po katerih se kri pretaka.

DINAMIČNO
 RAVNOTEŽJE

Včasih so ljudje
 hodili po štirih
 in se plazili po dveh.
 Ujeli so ravnotežje.
 Hiba je bila v malem ušesu.
 Nekje v zvezi z nakovalcem.
 Danes je prišla neka ženska.
 Noseča.
 Hotela je splaviti.
 Nato si je premislila
 in se odločila za otroka.
 Dva živa organizma v enem.
 Tako preprosto za človeške oči.
 Za ljudi, ki molčijo
 in samo opazujejo.

KATERI
 MESEC
 JE ŽE TO

Nihče ni hotel povedati.
 Nihče ni vedel,
 razumel,
 dojel.
 Spet neka ženska,
 pripravljena za porod.
 Kje je zdaj plod?
 Se bo obnesel,
 kot pravimo tu pri nas?
 Kdo ga bo ujel?
 Kam s kapsulami?

Kdo bo odprl
nov svet?
Je to
za dvajseto stoletje
sploh še lahko vprašanje?

MIR To je takrat,
ko smo doma.
Ko nas ni več
tam.

ŠE KOGA
KAJ BOLI Za danes je opravljeno.
Vse pospravljeno.
Luči ugašajo.
Koraki nehajo.
Odpre se večerna zarja,
morda dopoldanski popoldan.
Ni šlo za krizo
v pravem pomenu besede,
bil je pač dan,
kot vsi drugi.
Bilo je
pripravljeno.

DOMISLICA · Smešno.
ALI POGOJ Umrl je.
Smrt ni več nič vredna.
Še pojaviti se ne zna
tako kot je treba.

VERJAMETE
ALI NE Nekdanji invalid,
za katerega ni nič kazalo,
je vstal na svoje lastne noge.
Prišli smo do tiste točke.
Bila je dolga,
naporna pot.

Koliko znoja,
koliko truda,
koliko v nič
sprevrženih situacij!
In koliko dvoma,
koliko tveganja,
pomislekov,
da ali ne,
tu ali tam,
spodaj ali zgoraj!
Nato smo se ločili
drug od drugega.

POKORŠČINE

Ženska.
Samomorilka.
Pravzaprav poskus.
Narezane žile.
Poškodovano tkivo.
Stanje,
ki se ga ne da imenovati
z nobeno izkušeno besedo.
Kljub temu neka vrsta olajšanja,
ne takšnega, ki bi kaj velevalo
ali jasno narekovalo,
pač pa čas,
ki je tekel izmed.

SKORAJ DA

Uho,
ki ni več slišalo,
se ni nič spremenilo
v neko novo uho,
ampak je vztrajalo
v svojem bedastem mirovanju,
dokler je moglo.
Tako je prišlo
do tistega znamenitega sluha
tretje vrste, ki se molekularno
prilagaja slušnim dražljajem
od znotraj.
Da ne bi bilo pomote,
skoraj da.

NIČ VEČ
O VIDU

Škrajni čas je že,
da se lotimo nove raziskave
na področju ekstrasenzoričnih
čutilnih zaznav.

Mi vidimo,
toda to še ni pogoj,
da je človek zdrav,
če vidi samo
na eno oko.

Tak pojav
bi lahko bil
medicinski fenomen,
zato nič več o vidu,
nič več o njem.

Saša
Vuga

Gnila smetana dežele

(iz romana)

En zanič čevljar in en zanič čevljar
je na Tolminskem tik po vojni dalo
pet čevljarjev, kar se da naprednih.
Ne zmrzal ne rakla jih ne bo sklati-
la, prej bo zmrznilo drevo.

Klavrne razmere kronajo pritli-
kavce.

Sahnli bodo, gnili – do takrat
pa?

Grajske razvaline je ohladil
mrak. Od Soče se je kodrala megli-
ca. Zadnji žarek je potonil z lin pri

Sv. Urhu, starka se je vračala z grobov, kot pike zvezd so tam gorele sveče,
vrata je pustila na stežaj, se vrh ramen povezala v črno culo.

Kozlov rob, je Srečko poiskal k robidi – Tonkin plašč je vzhajal z rjavih
kamnov. Kite so ji kot kanarčka padale s hrbtã. Se stresle v strah, če je
z lesnike kljunil kos, razgibal trsko kraj stezè v kačo. Kam, ji je sledil krog
stolpa, če je eden slab? Življenje gre tako nikamor. Kot balončki z latnika
na veselici pokajo laži. Laž na laž ko dež na dež pod jésen. Kaj naj ji
povem, da bi odprla skozme – do takrat pa tujca, Tonka v soju sinjih sanj,
jaz?

Izdolben, trhel, kot z mravljišča.